

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 77.1 jämförd med artikel 78.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (nedan kallad den allmänna dataskyddsförordningen), (EUT L 119, 2016, s. 1) tolkas på så sätt att tillsynsmyndighetens slutsats, vilket denna ska meddela den berörda personen,
- a. har karaktären av ett svar på en framställning? Detta får till följd att domstolsprövningen av en tillsynsmyndighets beslut om ett klagomål enligt 78.1 i den allmänna dataskyddsförordningen i princip begränsas till frågan huruvida myndigheten har behandlat klagomålet, gjort en lämplig undersökning av föremålet för klagomålet och underrättat klaganden om resultatet av prövningen,
- eller
- b. ska tolkas som ett myndighetsbeslut i sak? Detta skulle få till följd att förvaltningsdomstolens kontroll av en tillsynsmyndighets avgörande beträffande ett klagomål kommer att omfatta en fullständig prövning enligt artikel 78.1 i den allmänna dataskyddsförordningen, varvid förvaltningsdomstolen i det enskilda fallet – till exempel när det skönsmässiga utrymmet är reducerat till noll – kan ålägga tillsynsmyndigheten att vidta en konkret åtgärd i den mening som avses i artikel 58 i den allmänna dataskyddsförordningen.
- 2) Är datalagring hos ett privat kreditupplysningsföretag, där personuppgifter från ett offentligt register, såsom de "nationella databaserna" i den mening som avses i artikel 79.4 och 79.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 ⁽²⁾ av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 2015, s. 19), lagras utan någon konkret anledning för att företaget ska kunna lämna en upplysning vid en förfrågan, förenlig med artiklarna 7 och 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna av den 12 december 2007 (nedan kallad stadgan) (EUT C 303, 2007, s. 1)?
- 3) a. Är parallella privata databaser (särskilt ett kreditupplysningsföretags databaser), som upprättas vid sidan om de statliga databaserna och i vilka uppgifterna från de statliga databaserna (tillkännagivanden av insolvens i det nu aktuella fallet) lagras längre tid än inom de snäva ramar som föreskrivs i förordning (EU) 2015/848 jämförd med den nationella rätten, i princip tillåtna?
- b. Om fråga 3a besvaras jakande, följer det av rätten att bli bortglömd enligt artikel 17.1 d i dataskyddsförordningen att dessa uppgifter måste raderas när den behandlingstid som föreskrivs för det offentliga registret har löpt ut?
- 4) Om artikel 6.1 första stycket led f i den allmänna dataskyddsförordningen kommer i fråga som enda rättslig grund för datalagring hos privata kreditupplysningsföretag när det gäller de uppgifter som också lagras i offentliga register, ska det då anses att ett kreditupplysningsföretag har ett berättigat intresse redan när detta kreditupplysningsföretag utan konkret anledning övertar uppgifterna från det offentliga registret, för att dessa uppgifter sedan ska kunna vara tillgängliga vid förfrågningar?
- 5) Får uppförandekoder som har godkänts av tillsynsmyndigheterna i enlighet med artikel 40 i den allmänna dataskyddsförordningen och som föreskriver tidsfrister för prövning och radering som sträcker sig längre än lagringstiderna för offentliga register, medföra att den avvägning som föreskrivs i artikel 6.1 första stycket led f i den allmänna dataskyddsförordningen inte längre behöver göras

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 2016, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 2015, s. 19).

Talan väckt den 8 februari 2022 – Europeiska kommissionen mot Republiken Bulgarien**(Mål C-85/22)**

(2022/C 148/24)

Rättegångsspråk: bulgariska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: Gr. Koleva, C. Hermes)

Svarande: Republiken Bulgarien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- 1) fastställa att Republiken Bulgarien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 4.4 och 6.1 i direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (nedan kallat habitatdirektivet) ⁽¹⁾ genom att
 - inte så snart som möjligt, och senast inom sex år, utse 194 av de sammanlagt 229 områden vilka i besluten 2009/93/EG, 2009/91/EG och 2009/92/EG av den 12 december 2008 och beslut 2013/23/EG av den 16 november 2012 betecknas som områden av gemenskapsintresse, till särskilda bevarandemål,
 - systematiskt och fortlöpande åsidosätta sin skyldighet att fastställa detaljerade specifika bevarandemål för dessa områden,
 - systematiskt och fortlöpande åsidosätta sin skyldighet att vidta nödvändiga åtgärder för bevarande som motsvarar de ekologiska behoven hos de livsmiljötyper i bilaga I och de arter i bilaga II som finns i områdena, och
 - inte i vederbörlig ordning ha införlivat artikel 6.1 med den nationella lagstiftningen, samt
- 2) förplikta Republiken Bulgarien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förevarande mål avser den omständigheten att Bulgarien inte på ett korrekt sätt har införlivat artikel 6.1 och inte på ett korrekt sätt har tillämpat artiklarna 4.4 och 6.1 i habitatdirektivet.

Artikel 4.4 kräver bland annat att medlemsstaten, när ett område av gemenskapsintresse har valts ut i enlighet med förfarandet i punkt 2 i samma artikel, så snart som möjligt och senast inom sex år ska utse området till särskilt bevarandemål. I sin dom av den 17 december 2020, kommissionen/Grekland (C-849/19, ej publicerad, EU: C:2020:1047), förklarar domstolen att medlemsstaterna också är skyldiga att fastställa specifika bevarandemål för varje bevarandemål. I artikel 6.1 i habitatdirektivet föreskrivs att medlemsstaterna, för de särskilda bevarandemålen, ska vidta nödvändiga åtgärder för bevarande, vilket om så krävs innefattar utarbetande av lämpliga skötsel- och förvaltningsplaner särskilt för områdena eller integrerade i andra utvecklingsplaner, samt lämpliga lagar och andra författningar eller avtal, som motsvarar de ekologiska behoven hos de livsmiljötyper i bilaga 1 och de arter i bilaga 2 som finns i områdena.

Kommissionen anser att Republiken Bulgarien har åsidosatt sina skyldigheter enligt ovannämnda bestämmelser att utse särskilda bevarandemål inom den angivna tidsfristen, att fastställa detaljerade specifika bevarandemål för områdena, att vidta nödvändiga åtgärder för bevarande och att på ett korrekt sätt införliva artikel 6.1 i habitatdirektivet med den nationella lagstiftningen.

⁽¹⁾ EGT L 206, 1992, s. 7.

Talan väckt den 15 februari 2022 – Europeiska kommissionen mot Rumänien

(Mål C-109/22)

(2022/C 148/25)

Rättegångsspråk: rumänska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: L. Nicolae, E. Sanfrutos Cano)

Svarande: Rumänien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Rumänien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 260.1 FEUF genom att inte vidta samtliga nödvändiga åtgärder för att följa domstolens dom C-301/17, kommissionen/Rumänien ⁽¹⁾,